04/03/2021

“Πώς θα είναι ο Ελληνισμός το 2121;”

/ Γνώμες

Γράφει ο Ευάγγελος Γεωργούσης
Αντιπτέραρχος(Ι) ε.α Πρόεδρος Σ.Α.Σ.Ι.
Επίτιμος Δκτης Δ.Α.Ε.

‘’Εμείς εις το 1821 εκαθαρίσαμεν τον τόπον..εσείς με την προκοπή σας και τα γράμματα να ντίσετε τα γυμνά τείχη…’’

Θ.ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ

‘’…όσοι πολιτικοί δεν μελετούν την ιστορία και δεν εποφελούνται από την πείρα των σφαλμάτων του παρελθόντος, είναι καταδικασμένοι να τα επαναλάβουν’’.

ΑΠΟΣΤ. ΒΑΚΑΛΟΠΟΥΛΟΣ(Ο Χαρακτήρας των Ελλήνων)

Η επέτειος συμπλήρωσης 200 ετών από την έναρξη της επανάστασης του Ελληνικού Έθνους κατά της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, είναι μία καλή αφορμή και ευκαιρία για όλους μας, να ‘’βουτήξουμε’’ το μυαλό μας και τη σκέψη μας στο μεγαλύτερο και σπουδαιότερο γεγονός της σύγχρονης ιστορίας μας. Στο γεγονός που σήμανε την αφετηρία της πρώτης στην ουσία, κρατικής υπόστασης του

Έθνους μας. Τα γεγονότα και οι δράσεις που έλαβαν χώρα ,από τις σκέψεις και αποφάσεις των ‘’Φιλικών’’ για σύσταση της ‘’Εταιρίας’’ των , μέχρι την υπογραφή του Πρωτοκόλλου του Λονδίνου την 3 Φεβρουαρίου 1830,από τις Αγγλία,Γαλλία και Ρωσία που καθόρισε την συνοριακή γραμμή του ανεξάρτητου Ελληνικού Κράτους, σε αυτή που ορίζουν οι ποταμοί Αχελώος και Σπερχειός, είναι τεραστίας ιστορικής αξίας και σημασίας σε Στρατιωτικό , Πολιτικό, Διπλωματικό, Θρησκευτικό και Διεθνές Γεωπολιτικό επίπεδο.

Η πορεία του πρώτου ανεξάρτητου Ελληνικού Κράτους, μέχρι τη σημερινή 200στή επέτειο που βρίσκει εμάς να την γιορτάζουμε , ήταν μία πορεία αντοχής ενός ‘’Δαβίδ’’ σε μία γεωπολιτική ‘’αρένα’’ , όχι με έναν ‘’Γολιάθ’’, αλλά με πολλούς. Στην πορεία αυτή ο ‘’Δαβίδ’’ κέρδισε νίκες, κυριολεκτικά και μεταφορικά , όπως υπέστει και ήττες επίσης. Έγινε παράδειγμα ανδρείας και αυτοθυσίας σε αγώνες για ελευθερία, σε επίπεδα παγκόσμιας εμβέλειας. Έκανε όμως και τραγικά λάθη, χάνοντας ευκαιρίες που μάλλον δεν θα επανέλθουν, από τα δικά του πάθη και εγγενή ελαττώματα. Το τελικό ,όμως αποτέλεσμα αυτής της πορείας αγώνων είναι θετικό, κατά τη γνώμη μου, αν και σίγουρα θα μπορούσε να είναι πολύ καλύτερο. Προσωπικά ,αν πρέπει να σταθώ στα πλέον βασικά και συγκεκριμένα θετικά και αρνητικά επιτεύγματα, αυτής της διαδρομής, θα τόνιζα τα εξής: Το επίτευγμα της σύνδεσης και της ιστορικής συνέχειας του νέου Ελληνικού Κράτους με την αρχαία κλασσική ιστορία των Ελληνικών Κρατών-Πόλεων, όπως και του Βυζαντίου, στη θεμελιακή βάση των διασωθέντων μνημείων του πνεύματος των προγόνων μας, το θεωρώ μέγιστο. Όσοι διαβάζουν ιστορία με ‘’ανοιχτά μάτια και αυτιά’’, μπορούν να αναλογισθούν την επίδραση από τα ξένα έθνη που πέρασαν από αυτόν τον τόπο, για λίγο ή περισσότερο χρόνο και να εκτιμήσουν αυτό το επίτευμα. Δηλαδή την δύναμη του Ελληνικού Έθνους ,του πολιτισμού του και της γλώσσας του. Επίσης η επέκταση των ορίων του Ελληνικού Κράτους στα σημερινά , που του δίνει πλήρεις δυνατότητες επιβίωσης και συνέχειας, θα ήταν το δεύτερο. Στα αρνητικά θα τόνιζα τις εμφύλιες συγκρούσεις κάθε μορφής, αιτίας και έκτασης που σημάδεψαν εποχές, αλλά το κυριώτερο διαμόρφωσαν Πολιτικούς και Πολίτες, με σκέψη, για τα εθνικά θέματα,αρκετές φορές, σε προοπτική ‘’δένδρου’’ και όχι ΄΄δάσους’’. Η σημερινή μορφή αυτών σχετίζεται με τις κομματικές ακραίες αντιπαραθέσεις και επιδιώξεις, για όλα τα θέματα, αλλά μας παρηγορεί το γεγονός ότι αυτές δεν είναι μόνο ελληνικό φαινόμενο. Ο Συγγραφέας και Φιλόσοφος Στέλιος Ράμφος γράφει: ΄΄Είμαστε συναισθηματικοί και συγχρόνως αδιάφοροι, ίσως επειδή η αγάπη για τις ιδέες είναι ανώδυνη , ενώ η αγάπη για τον άλλο είναι οδυνηρή.’’

Ετσι λοιπόν η επέτειος των 200 ετών από την έναρξη της επανάστασης κατά των Οθωμανών , μας οδηγεί σε σκέψεις και ιστορικές αναζητήσεις για διδαχή ,ελπίζω.

Την έναρξη της επανάστασης , νομίζω ότι χαρακτηρίζουν, μεταξύ άλλων , και δύο βασικά και ιδιαίτερα στοιχεία. Πρώτον ξεκίνησε κόντρα σε κάθε λογική επιχειρησιακής σκέψης και σχεδίασης του αγώνα κατά του συγκεκριμένου αντιπάλου, όσον αφορά τις δυνάμεις που επρόκειτο να αντιπαρατεθούν. Δεύτερον , η διεθνής συγκυρία ήταν ότι πιό αρνητικό μπορούσαν να αναμένουν οι Ηγέτες της ‘’Φιλικής Εταιρείας’’ και γενικά του αγώνα. Η Ιερά Συμμαχία του Μέτερνιχ είχε ‘’βγάλει τα δόντια της’’ κατά των εξεγερμένων Ελλήνων, αλλά,πρέπει να λεχθεί ότι, ο Καποδίστριας και κάποιες από τις μεγάλες δυνάμεις της εποχής , για τους δικούς τους λόγους , κράτησαν τις αντιδράσεις σε επίπεδο δηλώσεων.

Η επανάσταση του 1821 πέτυχε τον βασικό της στόχο και σκοπό, έστω και στην περιορισμένη έκταση των ορίων του πρώτου ανεξάρτητου κράτους μας. Από τους βασικούς συντελεστάς αυτού του επιτεύγματος ήταν η πίστη των Στρατιωτικών Ηγετών και κυρίως του Κολοκοτρώνη, στις δυνατότητες των επαναστατημένων Ελλήνων, αλλά και ορισμένων Πολιτικών, όπως ο Μαυροκορδάτος, το όραμα του οποίου για κάτι μεγάλο και σπουδαίο, είναι εντυπωσιακό. Ο πρώτος με Στρατηγική σκέψη στην έναρξη, στερέωσε την επανάσταση και την κράτησε ζωντανή όταν ο Ιμπραήμ ήταν έτοιμος να την εξαφανίσει, με του ‘’Νενέκους’’ να πολλαπλασιάζονται και παρά τις πίκρες που κάποιοι τον είχαν ποτίσει. Ο δεύτερος δούλεψε έγκαιρα, μεθοδικά , με πολιτική οξύνεια και διπλωματική δυνότητα, προκειμένου να παρουσιάσει το ενδεχόμενο μιας ελληνικής επανάστασης, στους Αγγλους και Γάλλους, ως το γεγονός-ευκαιρία για την διάδοχο κατάσταση της ήδη παραπαίουσας Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Σύμφωνα με τον Καθηγητή του ΕΚΠΑ, Κο Αριστείδη Χατζή: ‘’Ο Μαυροκορδάτος είχε γράψει στα γαλλικά , ένα δοκίμιο, έναν χρόνο πριν την επανάσταση,με τίτλο, ‘’Περί της κατάστασεως της Τουρκίας’’. Με αυτό προσπαθούσε να πείσει τους Ευρωπαίους ότι η πτώση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας ήταν αναπόφευκτη. Τους πρότεινε δε να φανούν ‘’προνοητικοί αρχιτέκτονες’’και να επωφεληθούν από το γεγονός. Η λύση που τους πρότεινε ήταν μία ‘’Ελληνική Αυτοκρατορία΄΄νότια από τη Σερβία και τη Μολδοβλαχία από το ανερχόμενο και δυναμικό ελληνικό έθνος, που θα εξυπηρετούσε τα συμφέροντα τους. Και για να τους πείσει, δεν δύστασε να παρουσιάσει την Ρωσία ως απειλή για τον ελληνισμό, αφού θα ήταν αντίθετη σε μία τέτοια προοπτική ενός ισχυρού δυτικόστροφου ελληνικού κράτους. Ομως για τη ευόδωση αυτών των εξελίξεων θεωρούσε χρήσιμη την παρουσία της.’’

Από το 1822, με τον Τζόρτζ Κάνινγκ, αλλά και με τον διάδοχο του Ουέλιγκτον , οι Αγγλοι φαίνεται πως έχουν πεισθεί ότι είναι προς το συμφέρον τους η ύπαρξη ενός Ελληνικού Κράτους στη Βαλκανική. Ο Ουέλιγκτον στις 11/9/1829,γράφει στον Λόρδο του Αμπερντίν:’’…πρέπει να οικοδομήσουμε μία Ελληνική Αυτοκρατορία που να ελέγχει τον Βόσπορο,τα Δαρδανέλλια και την Κωνσταντινούπολη…’’(Αριστ.

Χατζής,Καθημερινή,20/5/20). Επίσης : ‘’…δεν έχει εκτιμηθεί ιδιαίτερα ότι αυτή η στροφή προαναγγέλεται έναν ολόκληρο χρόνο πριν από την άνοδο του Κάνιγκ, με δημοσιεύματα στους Times και σε άλλες εφημερίδες που υιοθετούν σχεδόν πλήρως τις θέσεις Μαυροκορδάτου.’’(Αριστ.Χατζής ,Καθημερινή 20/5/20).

Έτσι ο αγώνας για ανεξαρτησία δικαιώθηκε αφού το αίμα των αγωνιζομένων και τα συμφέροντα των Μεγάλων Δυνάμεων, έδωσαν μορφή στο όνειρο των Ελλήνων για Κράτος , έστω και μικρό και μακριά από του πολιτικούς-εθνικούς στόχους του Μαυροκορδάτου. Όπως σε όλη τη διάρκεια της επανάστασης δεν έλειψαν οι μεταξύ μας συγκρούσεις, έτσι και τα πρώτα χρόνια της κρατικής μας οντότητας, δεν ήταν καθόλου ‘’ρόδινα’’, αδελφικά και παραγωγικά, στη βάση του κοινού εθνικού συμφέροντος. Οι επαναστατημένοι, κατά των Τούρκων,Ελληνες ,είχαν ως κοινό στόχο την απαλλαγή από αυτούς, αλλά δεν είχαν και κοινή θέση για τη μορφή που πρέπει να έχει αυτό που θα δημιουργήσουν ως ελεύθεροι πλέον. Σοβαρό ποσοστό από τους ‘’προύχοντες’’ του τόπου, που διέθεταν τοπική επιρροή και πλούτη και τα οποία, οι περισσότεροι τουλάχιστον, διέθεσαν για τον αγώνα μαζί με το οικογενειακό τους αίμα, στόχευαν στον έλεγχο του νέου Κράτους για να πάρουν πίσω ή και να αυξήσουν πλούτη και επιρροή. Για να πετύχουν αυτούς τους στόχους τους ,αρκετές φορές ‘’ακούμπησαν’’ στις πλάτες ξένων συμφερόντων. Ένα άλλο ποσοστό αγωνιζομένων, ήταν αυτοί που ‘’δεν είχαν στον Ηλιο μοίρα’’ και που από τον αγώνα και τις θυσίες τους πίστευαν και ζητούσαν μία αναγνώριση και μία αποκατάσταση από την νέα ελεύθερη Πατρίδα. Όπως επίσης η Εκκλησία και ο κλήρος , που είχε θετική προσφορά στον αγώνα στο μεγαλύτερο ποσοστό του, είχαν τις θέσεις και τις επιδιώξεις τους στα νέα δεδομένα που δημιούργησε η επανάσταση. Δύσκολο το έργο των πρώτων Κυβερνητών της ελεύθερης Ελλάδος στον συγκερασμό όλων αυτών των επιδιώξεων. Αυτό δε,γινόταν ακόμα δυσκολότερο, αν βάλλουμε στην ‘’εξίσωση’’ και τις χωρίς προσχήματα επεμβάσεις των δυνάμεων που έβαλαν την υπογραφή τους για την ελευθερία μας. Ο πρώτος , αν και ένας από εμάς, ένας πατριώτης μας, μία διεθνής προσωπικότητα, ο Καποδίστριας, το πλήρωσε με την ζωή του. Ο δεύτερος επιβίωσε και βασίλεψε για κάποια χρόνια επειδή κατάλαβε ότι έπρεπε να ‘’ βάλει νερό’’ στις αριστοκρατικές του συνήθειες και κυρίως στην πολιτική νοοτροπία αρκετών της Ευρώπης, περί διακυβέρνησης του νέου αυτού μικρού Κράτους, με απόλυτη μοναρχία.

Τα πρώτα 100 ελεύθερα χρόνια , από την επανάσταση μέχρι το 1921, είναι ένα συνεχής αγώνας σε δύο βασικούς άξονες. Ο ένας έχει σχέση με τη μορφή του Κράτους και τον τρόπο άσκησης της εξουσίας και ο άλλος με την επέκταση των ορίων αυτού του πρώτου μικρού Κράτους ,που για πολύ χρόνο τον εξέφραζε ή ‘’Μεγάλη Ιδέα’’. Αυτό το όνειρο κρατούσε ζωντανό,κατά κάποιο τρόπο, το όραμα του Μαυροκορδάτου ,αλλά κυρίως έδινε κατεύθυνση και νόημα στην κοινωνία για

θυσίες στην πραγμάτωση ενός τεράστιου εθνικού στόχου. Φυσικά αυτοί οι δύο βασικοί άξονες λειτουργίας του Κράτους μας και της ζωής των ελευθέρων Ελλήνων, επηρέαζαν ο ένας τον άλλον και αρκετές φορές εταυτίζοντο. Ο δε ξένος παράγοντας δεν σταμάτησε να παίζει πολύ σοβαρό ρόλο στην διαμόρφωση του τελικού αποτελέσματος αυτών των δράσεων. Η ανάθεση στον Βενιζέλο της διακυβέρνησης, βάζει μία τάξη στα πολιτικά πράγματα της εποχής των αρχών του 20ου αιώνα, μετά από τα τραγικά γεγονότα του 1897, ενώ ξεκινάει καί ένας εθνικός σχεδιασμός. Τα επιτεύγματα της διετίας 1912-1913 είναι ισάξια ίσως σε γεωπολιτικό και φυσικά, εθνικό επίπεδο, με αυτά της επανάστασης του 1821. Το μέλλον της χώρας διαγράφεται ευοίωνο υπό την διαχείρηση του Βενιζέλου . Από το 1919 μέχρι και το 1921 πολλοί Έλληνες πίστεψαν ότι η ‘’Μεγάλη Ιδέα’’ πέρνει σάρκα και οστά, πραγματοποιείται. Όμως τα σημάδια ότι δεν θα πάμε καλά είχαν φανεί από το 1915 τουλάχιστον, στον άξονα της άσκησης της κρατικής εξουσίας. Ο Βενιζέλος ,πολιτικός με όραμα , σχέδιο και ακλόνητη πίστη στις απόψεις του, έβλεπε την πραγμάτωση των εθνικών επιδιώξεων μέσω της συμπόρευσης της χώρας με την αγγλική εξωτερική πολιτική, με την έναρξη του Α’ Π.Π. Αντίθετα, ο Βασιλιάς δεν ήθελε να διακινδυνεύσει τις κατακτήσεις των Βαλκανικών πολέμων, έλεγε, αλλά κυρίως για να μη στεναχωρήσει τους Γερμανούς συγγενείς της συζύγου του, ήθελε την ουδετερότητα της χώρας. Η πολιτική αντιπαράθεση ‘εφτασε στα άκρα, με αποτέλεσμα την απόλυτη ρίξη των δύο πόλων εξουσίας του Κράτους και διάσπαση του λαού σε δύο στρατόπεδα. Κανείς δεν έκανε πίσω και οι δύο πίστευαν ότι υπηρετούν τα εθνικά συμφέροντα. Ο Εθνικός Διχασμός σε όλη του την έκταση. Είναι καλό παράδειγμα πολιτικής τύφλωσης το γεγονός ότι, στις 15/10/1915 ,ο τότε Βρετανός Υπουργός Εξωτερικών , Sir Edward Grey τηλεγραφεί στον Πρωθυπουργό της χώρας μας , Αλ. Ζαίμη και του ανακοινώνει την απόφαση της κυβέρνησης του να παραχωρήσει την Κύπρο στην Ελλάδα, με αντάλλαγμα την έξοδο της στον πόλεμο μαζί τους. Το ίδιο τηλεγράφημα εστάλει και στον κυβερνήτη της Κύπρου. Η πρόταση απερρίφθει γιατί ο Βασιλιάς , είπαμε ,δεν θέλει να πολεμήσει κατά των Γερμανών. Το 1917 όταν η χώρα μπήκε στον πόλεμο, στο πλευρό των Αγγλων, όπως μπήκε, η ευκαιρία δεν επανήλθε, δυστυχώς. Από το 1919 έως και το 1920 η ελληνική κυβέρνηση προσπαθεί να κερδίσει τα μέγιστα στην Μικρά Ασία . Ο Βενιζέλος πιστεύει ότι θα αυξήσει την πολιτική του ισχύ μέσω πρόωρων εκλογών για να ολοκληρώσει το έργο του. Ο λαός όμως με την αντίθετη επιλογή του δεν το επιτρέπει. Ο Βενιζέλος δεν αξιολόγησε σωστά το γεγονός ότι μεγάλος αριθμός ανδρών,δηλαδή οικογενειών, πολεμούσε από το 1912 . Το σύνθημα ‘’οίκαδε’’ είχε δυστυχώς αποτέλεσμα. Τα τραγικά πολιτικά λάθη αρχίζουν σχεδόν αμέσως με την αλλαγή της κυβέρνησης. Πρώτο η επαναφορά του Βασιλιά ,παρά τις σοβαρές συμβουλές και επισημάνσεις περί του αντιθέτου, από φίλους της χώρας. Στη συνέχεια καμία πρόταση, από τις αρκετές που έκαναν οι Άγγλοι,

για τακτοποίηση του θέματος της Μικράς Ασίας, κατά την διάρκεια του 1920-1921, με σοβαρούς όμως συμβιβασμούς, δεν έγιναν αποδεκτές από την νέα Κυβέρνηση, βασιζόμενη σε εντελώς λανθασμένες εκτιμήσεις περί των στρατιωτικών μας δυνατοτήτων. Η κατάληξη είναι γνωστή και η πρώτη ελεύθερη 100ετία μας ολοκληρώνεται με μία τραγωδία, ενώ θα μπορούσε να ήταν διαφορετικό το στάτους στο Αιγαίο, ακόμα και σήμερα, αν τότε ο πολιτικός ρεαλισμός από τους κυβερνώντες, είχε επικρατήσει του κομματικού συμφέροντος.

Η δεύτερη 100ετία του ελεύθερου κρατικού μας βίου έχει ξεκινήσει με τεράστια εσωτερικά θέματα να απαιτούν άμεσες λύσεις. Το πολιτικό προσωπικό έχει μπροστά του την τακτοποίηση του μεγάλου προσφυγικού όγκου των Ελλήνων της Ιωνίας, αλλά και την οργανωτική ενσωμάτωση στο Κράτος, των ‘’Νέων Χωρών’’ της Βορείου Ελλάδος και των Νήσων. Πρέπει λοιπόν να τεθεί ένας νέος Εθνικός Στρατηγικός Στόχος , αφού η ‘’Μεγάλη Ιδέα’’ ,κατά σοβαρό ποσοστό πραγματώθηκε. Ο Βενιζέλος στην Θεσσαλονίκη το 1930 σε ομιλία του αναφέρει: ‘’…η Ελλάδα έχει πλέον ολοκληρώσει την εθνική της αποκατάσταση και επιδιώκει να πετύχει νέες προόδους στο πεδίο της ειρηνικής άμιλλας με τους άλλους λαούς’’(Στάθης Καλύβας). Νέος λοιπόν Εθνικός Στρατηγικός Στόχος η ‘’Πρόοδος’’ σε όλους τους τομείς. Σε 25 χρόνια η Ελλάδα ,πραγματικά ,άλλαξε όψη σε όλα τα επίπεδα. Η πολιτική ζωή όμως δεν ξέχασε τον παλαιό κακό εαυτό της. Παρά τις μεγάλες ανάγκες για οικονομική ανάπτυξη, πολλές φορές οδήγησαν τα πράγματα στα άκρα. Πραξικοπήματα και δικτατορίες εναλλάσσονται με περιόδους δημοκρατίας μέχρι και την έναρξη του Β’ Π.Π. Με το τέλος του πολέμου αυτού και της τετραετούς ,περίπου, ναζιστικής κατοχής ,αντί να καθίσουμε στο τραπέζι των νικητών με τις ‘’δάφνες’’ των πρώτων που ανάγκασαν τις δυνάμεις του άξονα σε ήττα, όπως και με τις επιτυχίες της Εθνικής Αντίστασης 1941-1944, εμείς αρχίσαμε τον πλέον αιματηρό εμφύλιο με στόχο την εξουσία και το πολίτευμα της χώρας. Όπως ο εθνικός διχασμός του 1915, έτσι και ο εμφύλιος 1946-1949 άφησε βαθιές πληγές στο κοινωνικό σώμα της χώρας σε όλα τα επίπεδα. Στη βάση αυτού του διχασμού και με αφορμή την πολιτική αστάθεια,17 χρόνια μετά , στα μυαλά κάποιων εθνοσωτήρων με στολή, σχηματιζόταν η εικόνα του κομουνιστικού κινδύνου, όταν η χώρα για ακριβώς αυτόν τον λόγο και για αυτή την απειλή, από το 1952, είχε ενταχθεί στο ΝΑΤΟ. Έτσι ζήσαμε και διαπιστώσαμε τις ικανότητες και τον πατριωτισμό αυτών, που για το καλό μας και την προστασία της χώρας, μας έβαλαν στον ‘’γύψο’’ επί επτά χρόνια, με κορύφωση του πατριωτισμού τους την παράδοση του 37% της Κύπρου στους Τούρκους.

Παρά όλα αυτά και άλλα σκαμπανευάσματα της πολιτικής και κοινωνικής μας ζωής, ο Στρατηγικός Στόχος ‘’Πρόοδος’’ και ΄΄Ανάπτυξη’’ είχε σοβαρά επιτεύγματα αυτή την 100ετία. Μετά το 1974, έστω και με αρκετές υπερβολές,

παγιώθηκε η πολιτική ελευθερία και σταθερότητα, κορυφαίο παράδειγμα των οποίων είναι η ένταξη της χώρας στην ΕΟΚ, ως 10ο μέλος και στη συνέχεια στον σκληρό πυρήνα της Ε.Ε. Το 2010 όμως, διαπιστώσαμε, είναι αλήθεια με μεγάλη έκπληξη, ότι τίποτα δεν είναι δεδομένο στην οικονομική ανάπτυξη και την πρόοδο, αν δεν έχεις αναγνωρίσει την πραγματικότητα και ζεις με δανεικά , ενώ οι αρμόδιοι κυβερνώντες δεν έχουν λάβει τα κατάλληλα μέτρα, λέγοντας την αλήθεια στον λαό. Μέχρι και η παραμονή της χώρας στην Ε.Ε ετέθει σε αμφισβήτηση. Τα πολιτικά πειράματα και οι κομματικές υπερβολές, λίγο έλειψε να μας οδηγήσουν σε νέες τραγωδίες, επιπέδου 1922.

Η Τρίτη 100ετία ελεύθερου κρατικού βίου της χώρας μας ξεκινάει στις μέρες μας. Οι πρόγονοι μας με θυσίες , με αίμα, με λάθη, αλλά και σωστές αποφάσεις και επιτεύγματα, μας έχουν παραδώσει μία αρκετά ισχυρή Πατρίδα. Μία Πατρίδα με ιστορική συνέχεια 3500 ετών και μία γλώσσα που την συνοδεύει σε όλη αυτή την μακραίωνη ιστορική διαδρομή. ‘’Μία γλώσσα όπως η Ελληνική, όπου άλλο πράγμα είναι η αγάπη και άλλο πράγμα ο έρωτας, άλλο η επιθυμία και άλλο η λαχτάρα. Άλλο η πίκρα και άλλο το μαράζι. Άλλο τα σπλάχνα και άλλο τα σωθικά’’.(Οδυσσέας Ελύτης,από τον Μικρό Ναυτίλο.) Τονίζω και πάλι την ιστορική μας συνέχεια, τον πολιτισμό μας και τη γλώσσα μας, διότι αυτά είναι τα βασικά και ισχυρά συστατικά Εθνών και Κρατών. Αυτά είναι ο Ελληνισμός.

Η χώρα μας βρίσκεται μπροστά σε δεδομένα ιδιαίτερα κρίσιμα για την την πορεία της στο μέλλον. Το δημογραφικό πρόβλημα δεν μπορεί να συνεχιστεί, διότι οι επιπτώσεις του σε όλους τους τομείς θα είναι τεράστιες και μη αναστρέψιμες σε λίγα χρόνια. Η οικονομική ανάταξη με τους κατάλληλους προσανατολισμούς ανάπτυξης, θα είναι ο ‘’πνεύμονας’’ που θα τροφοδοτεί ‘’οξυγόνο’’ όλο το ‘’σώμα’’ της χώρας. Η τουρκική απειλή δεν είναι αυτή που ήταν ούτε πριν από πέντε χρόνια. Οι ηγέτες της χώρας αυτής ,όλων των πολιτικών αποχρώσεων, έχουν πιστέψει, στο σύνολό τους, ότι τα μεγέθη της Τουρκίας και της Ελλάδος, τους επιτρέπουν να αναπτύξουν τώρα τον σχεδιασμό τους για ‘’Φινλανδοποίηση’’ της χώρας μας. ‘’Δηλαδή ο τουρκικός αναθεωρητισμός δεν είναι συγκυριακός ,αλλά σχετίζεται με δομικούς παράγοντες του παγκόσμιου καταμερισμού ισχύος και πλούτου…Η τουρκική πολιτική τάξη έχει επίγνωση της ιστορικότητας των στιγμών και προωθεί μεθοδικά τους σχεδιασμούς της εναντίων του Ελληνισμού.’’(Μάνος Καραγιάννης, Αναπλ. Καθηγ. King’s College London και Πανεπ. Μακεδονίας). Το σύνολο των πολιτικών της Τουρκίας θεωρούν δεδομένο ότι είναι ήδη περιοχική δύναμη, η οποία μπορεί να αυτενεργεί ζητώντας υποταγή από όσους θεωρεί ‘’του χεριού’’ της και ανοχή με σεβασμό από την Υπερδύναμη και τις άλλες μεγάλες δυνάμεις ,παγκόσμιας εμβέλειας. Τα γεγονότα του 2020 , όπως και ο ορυμαγδός δηλώσεων Τούρκων Υπουργών και Προέδρου, είναι ένας μεγάλος αριθμός

παραδειγμάτων εφαρμογής του εν λόγω σχεδίου. Στη μόνη σχετική προσπάθεια που απέτυχαν ήταν η εργαλειοποίηση του μεταναστευτικού ρεύματος ,μέσω του Έβρου, τον Φεβρουάριο και Μάρτιο του 2020. Άμεσος στόχος η Ελλάδα και έμμεσος η Ε.Ε. Το νέο, υπό διαμόρφωση γεωπολιτικό περιβάλλον, ιδιαίτερα στην ευρύτερη περιοχή μας , είναι επίσης ακόμα ένα πολύ σοβαρό δεδομένο, που και αυτό απαιτεί, κατ'αρχήν, να το αναγνωρίσουμε και να το αναλύσουμε, χωρίς εθνικές κορώνες, βιαστικές ενέργειες και συναισθηματισμούς. Έχει λεχθεί από πολλούς και πολλές φορές ότι, τις σχέσεις των Κρατών τις καθορίζουν μόνο τα ανάλογα συμφέροντα.

Όλα αυτά, όπως και άλλα επί μέρους, στοιχειοθετούν την εθνική μας ανάγκη για σχεδιασμό του Νέου Εθνικού Στρατηγικού μας Στόχου. Του Στόχου της νέας 100ετίας που ξεκινάει. Αυτό ,φυσικά, δεν είναι δουλειά και υποχρέωση μιάς Κυβέρνησης και ενός Κόμματος. Οι βάσεις για να υπάρξει θετική απάντηση στο ερώτημα του τίτλου του παρόντος, πρέπει να τεθούν από τώρα. Η διαπίστωση ,όμως για το πως θα είναι ο Ελληνισμός το 2121 και αν σωστά εμείς πράξαμε τώρα στην αρχή της 3ης 100ετίας, δεν θα γίνει από εμάς ,αλλά από τους απογόνους μας. Η ευθύνη πάντως του αρχικού σχεδιασμού είναι δική μας. Κατά τη γνώμη μου, η χώρα έχει άμεση ανάγκη από σωστό σχεδιασμό σε τέσσερεις, κατ'ελάχιστο, βασικούς τομείς και αυτό θα έθετα ως τον Νέο Εθνικό Στρατηγικό μας Στόχο.:

—Νέους Θεσμούς για την λειτουργία του Κράτους και στην λήψη αποφάσεων εθνικής εμβέλειας.

—Σύγχρονη Παιδεία σε όλα τα επίπεδα.

—Ισχυρή Οικονομική Ανάπτυξη βασισμένη στις εφαρμογές της σύγχρονης επιστήμης και τεχνολογίας.

—Απόλυτη Εθνική Ασφάλεια που θα καλύπτει όλα τα συμφέροντα του Ελληνισμού.

Πριν από αρκετά χρόνια ο Παν.Κονδύλης έγραφε: '' ...ο πολιτικός κόσμος στο σύνολο του δεν κατάφερε να δημιουργήσει ένα πάγιο και αθόρυβο θεσμικό πλαίσιο ικανό να εξουδετερώσει, κατά το δυνατόν τους πειρασμούς κομματικής εκμετάλλευσης των εθνικών θεμάτων΄΄. Θεωρώ ότι είμαστε στον χρόνο και όλα τα δεδομένα απαιτούν να τον ακούσουμε. Επαναλαμβάνω ότι , η Εθνική Στρατηγική δεν μπορεί να είναι έργο και ευθύνη ενός προσώπου ή ενός κόμματος και κυβέρνησης. Απαιτείται η συμμετοχή όλων των πολιτικών δυνάμεων και όλων των παραγόντων Εθνικής Ισχύος, εντός και εκτός της χώρας. Μία ελπίδα και μία ευχή θα ήταν , όταν οι απόγονοι μας γιορτάζουν την 300η επέτειο από την

επανάσταση του 1821 να μη μας οικτίρουν για τις παραλείψεις, τις ολιγωρίες και τον κοντόφθαλμο κομματισμό μας, , αλλά να μας επαινούν για τις σωστές εκτιμήσεις μας ,για τις πράξεις και τα έργα μας που ασφάλισαν τη χώρα.

Πηγή: militaire.gr